

Je-li sloveso hlavní věty v čase přítomném nebo budoucím, jsou ve vedlejší větě časy odpovídající i našemu českému způsobu myšlení:

<i>Il sait</i> „ví“ <i>Il faut qu'il sache</i> „musí vědět“ <i>Sache</i> „věz!“ <i>Sachant</i> „věda“ <i>Il saura</i> „bude vědět“ <i>Il saurait</i> „věděl by“	que	<i>je viens</i> „že přicházím“
		<i>je suis venu</i> „že jsem přišel“
		<i>je vins</i> (řidké) „že jsem přišel“
		<i>je venais</i> „že jsem přicházel“
		<i>je viendrai</i> „že přijdu“
		<i>je viendrais</i> „že bych přišel“ (si j'avais le temps). <i>je serais venu</i> (si...) „že bych byl přišel“

Je-li sloveso hlavní věty v některém z minulých časů, vyjadřuje se (jak patrně z následujícího přehledu) současnost imperfektem, předčasnost plusquamperfektem a následnost kondicionálem přítomným.

<i>Il savait</i> „věděl“ <i>Il sut</i> „věděl“ <i>Il a su</i> „věděl“ <i>Il avait su</i> „věděl“ <i>Il saurait</i> „věděl by“ <i>Il aurait su</i> „byl by věděl“	que	<i>je venais</i> „že přicházím“
		<i>j'étais venu</i> „že jsem přišel,“ „přicházel“
		<i>je viendrais</i> „že přijdu“
		<i>je viendrais si j'avais le temps</i> „přišel bych...“
		<i>je serais venu, si...</i> „byl bych přišel...“
		<i>je serais revenu avant minuit</i> „že budu zpět (se vrátím) před půlnocí.“

Je-li vedlejší větou vyjádřena skutečnost, která trvá ještě v okamžiku, kdy mluvíme (tedy též skutečnost, která platí v každé době), je ve vedlejší větě čas přítomný: *J'ai appris que vous êtes à Prague.* (Osoba, s níž mluvíme, je dosud v Praze.) *Ayant cinq ans, je savais déjà que la terre tourne autour du soleil.*

zjednodušené schema:

Věta hlavní	Věta vedlejší		
	předčasnost	současnost	následnost
čas budoucí nebo přítomný <i>Il sait que</i>	passé composé <i>je suis arrivé</i>	présent <i>j'arrive</i>	futur simple <i>j'arriverai</i>
čas minulý <i>Il a su que</i>	plus-que-parfait <i>j'étais arrivé</i>	imparfait <i>j'arrivais</i>	conditionnel prés. <i>j'arriverais</i>

Pro velkou většinu případů nám postačí zjednodušené schema, obdobné tomu, které bylo uvedeno pro souslednost časů indikativních.

Věta hlavní	Věta vedlejší	
	předčasnost	současnost a následnost
Čas přítomný nebo budoucí <i>Je suis heureux</i>	passé du subjonctif <i>qu'il soit venu</i> „že přišel“	présent du subjonctif <i>qu'il vienne</i> { „že přichází“ „že přijde“
čas minulý <i>J'étais heureux</i>	plus-que-parfait du s. <i>qu'il fût venu</i> „že přišel“	imparfait du subjonctif <i>qu'il vînt</i> { „že přichází“ „že přijde“

Jak je z uvedené tabulky patrné, vyjadřuje se současnost a následnost tímž tvarem subjunctivu, a to présentem, je-li hlavní věta v čase přítomném nebo budoucím, a imperfektem, je-li v čase minulém. — Předčasnost vyjadřuje passé du subjonctif, je-li věta hlavní v čase přítomném nebo budoucím, plus-que-parfait du subjonctif, je-li v čase minulém. Tato dvě pravidla nám osvětlí následující přehled.

<i>Je suis heureux</i> <i>Je serai heureux</i> <i>Sois heureux</i> <i>Etant heureux</i> <i>Je ne sache pas</i> <i>Je voudrais</i>	qu'il vienne	{ „že přichází“ „že přijde“ „že by přišel“ „aby přišel“	qu'il soit venu	{ „že přišel“ „že by byl přišel“ „aby byl přišel“

<i>J'étais heureux</i> <i>Je fus heureux</i> <i>J'ai été heureux</i> <i>J'avais été heureux</i> <i>Je voudrais</i> <i>J'aurais voulu</i>	qu'il vînt	{ „že přijde“ „že přichází“ „aby přišel“	qu'il fût venu	{ „že přišel“ „aby byl přišel“

Trvá-li děj vedlejší věty v okamžiku, kdy mluvíme, užívá se k označení současnosti présent du subjonctif i po hlavní větě v minulém čase (*Je n'ai pas dit que vous soyez paresseuse. Pourquoi n'a-t-on pas cru si longtemps que la terre tourne autour du soleil?*). Téhož tvaru ovšem užíváme i k označení následnosti (*Je lui ai écrit qu'il vienne demain.*).

Z přehledu je patrné, že po přítomném kondicionálu ve větě hlavní mohou být ve větě vedlejší subjunctivy jako po čase minulém nebo jako po čase přítomném či budoucím.